

Experiența mea Erasmus

Miluț Lucian

lucian_milut@yahoo.com

Iată-mă pe 3 aprilie în avion spre Duisburg, spre o țară în care n-am mai fost și a cărei limbă nu o cunosc, dar în care îmi voi petrece următoarele 4 luni. Nu pot spune dacă am emoții sau pur și simplu sunt nerăbdător să văd cum este să fii student în Germania.

Totul a început cu o jumătate de an în urmă, când o colegă m-a convins să merg și eu cu ea cu bursă Erasmus. Nu eram noi chiar hotărâți unde să mergem... nu ne încânta niciuna din Universitățile partenere. Asta până când profesorul îndrumător ne-a spus ca sunt fix 2 locuri pentru Germania. Atât a trebuit să auzim. Ne-am făcut dosarele și am trimis cererile de înscriere. La începutul lui ianuarie am primit mail-ul mult așteptat: "We are looking forward to welcoming you soon at the University of Duisburg-Essen.", împreună cu detaliile necesare.

De acum au început să se complice lucrurile. A trebuit să luăm legătura cu centrul de cazare pentru studenți (Studentenwerk Essen-Duisburg) pentru a aplica pentru și a rezerva locuri în cămin. Nu se știa unde o să fim cazați exact și nici dacă o să fim în același cămin, întrucât studenții universității au prioritate. De asemenea, toate documentele erau în germană, lucru care ne-a pus în mare dificultate de a înțelege condițiile contractelor de cazare.

Pe lângă asta, reprezentata Studentenwerk amesteca engleza cu germana în mailuri, încurca documentele pe care trebuia să le completăm și de multe ori le trimitea cu întârziere datorită serverelor care le tot cădeau. Din cauza asta ne-am trezit ca aveam de completat ultimele foi aferente în maxim 2 zile, altfel trecea deadline-ul.

Pe de altă parte, nu știam pe ce proiect o să lucrăm. Proiectul propus de reprezentantul german nu se plia pe interesele noastre, dar în momentul în care precizat acest lucru au fost foarte deschiși la propuneri din partea noastră. Ne-am sfătuit cu mai mulți profesori din cadrul facultății noastre și în urma mai multor schimburi de mail-uri, profesorii din Duisburg au venit cu un proiect ce reușea să îmbine atât interesele și cunoștințele noastre cât și tehnologii și concepte noi.

Între timp, amândurora ne-au fost repartizați câte un "buddy", un student de la universitatea Duisburg-Essen care să ne ajute cu toate formularele și etapele care trebuie completate, respectiv urmate. De asemenea, aceștia urmau să aibă grijă de noi și să ne ghideze pe parcursul șederii în Germania, lucru care însă nu avea să se întâmple.

Toate acestea acum însă păreau să se fi întâmplat cândva demult, că totul complicat a trecut și că totul v-a decurge "în stil german". Odată cu aterizarea avionului în Dortmund am avut surpriza de a nu fi chiar așa. Buddy-ul meu care trebuia să ne aștepte la aeroport nu era pe nicăieri de găsit, ulterior urmând să aflu că era de fapt plecată în Anglia. Doamnele de la

informații nu vorbeau bine engleză și nu am reușit să înțelegem cum putem ajunge la Duisburg. Noroc cu un grup de români care veniseră și ei odată cu noi trebuiau să ajungă în același oraș.

Ajunși în Duisburg am mers până la Kammestrasse 206-208, căminul unde urma să locuim următoarele 4 luni. Se pare însă că urma să ne cazăm de abia ziua următoare, întrucât, buddy-ul meu fiind plecat, nu a avut cine să ne ia cheile de la cameră iar supraveghetorul căminului, Hausmeister-ul, avea program doar până la ora 16, ora la care a aterizat avionul nostru. Din fericire colegii de apartament ne-au dat voie să intrăm iar ușile de la camerele noastre erau deschise, dar asta nu fără a aștepta și întreba în dreapta și în stânga ce putem face până s-a făcut ora 23.

A doua zi, la ora 9 dimineața, ne luam în mod oficial camerele în primire și porneam la pas la Biroul Internațional pentru a termina formalitățile, fără a ne aștepta să ne întoarcem de abia la 6 seara, din cauza unei birocrății care numai la noi credeam că se poate întâlni. Pe scurt, a trebuit să mergem în mod repetat la Biroul Internațional, Sediul Studentenwerk, Biblioteca Centrală, Centru de Asigurări de Sănătate, cămin, bancă (pentru a ne face conturi germane pentru a putea plăti cazarea). Ajuns în cameră, cu ID-ul de student la universitatea Duisburg-Essen în mână, mă întind în pat și mă trezesc dimineața următoare.

Auzind toate acestea cred că începeți să aveți îndoieli dacă mai vreți să mergeți. Un singur lucru am de zis în legătură cu "aventura" de mai sus: "Dacă aș putea să mai trăiesc odată experiența acelor 4 luni, aș mai face-o odată." A fost greu la început, când totul este dezorganizat, când trebuie să vorbești cu toți și să te asiguri că totul este în regulă, când trebuie să completezi acte și să te plimbi cu ele dintr-o parte în alta, dar după aceea, ești liber.

Cu profesorul îndrumător era nevoie să ne întâlnim doar odată pe săptămână, când îi prezentam ce am mai lucrat la proiect și să stabilim ce și cum urmează să facem. Puteam să lucrăm acasă sau la laborator. Dacă aveam nelămuriri vorbeam cu dânsul prin mail, dacă era ceva simplu, sau stabileam o întâlnire dacă aveam nevoie să intrăm în detalii. Domnul profesor nu ne-a dictat deloc cum trebuie să procedăm pentru dezvoltarea aplicației. În general ne dădea idei sau ne prezenta mai multe variante de abordare, lăsându-ne pe noi să cercetăm și să alegem metoda pe care o consideram adecvată, atâta timp cât aveam în spate un studiu care să explice decizia noastră. În principal proiectul a fost unul autodidact, lucru care ne-a permis atât un program flexibil cât și abordarea unei metode de învățare mai puțin folosită în sistemul nostru educațional, dar, din punctul meu de vedere, mult mai productiv pe termen lung.

În general lucram după-masa, vreo 3-4 ore, și în rest fie exploram orașul și împrejurimile, fie făceam sport, fie îmi petreceam timpul cu noii prieteni. Am reușit să ne facem un grup mare cu studenți din toată lumea: Italia, Franța, Turcia și chiar Mexic și Malaezia, toți veniți cu diferite programe de schimb de experiență. De asemenea, Biroul Internațional organiza ocazional în weekend diferite evenimente pentru cei din astfel de programe pentru excursii pe Rin, la Zoo, grătare și petreceri. Ne organizam chiar și noi înșine și vizitam alte orașe, am făcut chiar și o escapadă în Croația.

Deși proiectul era motivul efectiv al deplasării noastre în Germania și trebuia să lucrăm la el în mod constant, nu consider că acesta a fost centrul experienței mele Erasmus. Pentru mine cel mai mult a contat faptul că am trăit într-un mediu multinațional în care, deși comunicarea și valorile diferite câteodată ridicau un oarecare baraj, noi studenții îl depășeam fără a ne da seama. Faptul că eu, ca individ, m-am integrat într-un cadru complet străin, atât educațional cât și social, pe cont propriu, pentru mine reprezintă o experiență și o lecție de viață superioară celor întâlnite și predate la școală. Acestea din urmă se pot face și singur acasă.

În concluzie, vă recomand cu toată încrederea să profitați de Bursa Erasmus întrucât vă oferă o experiență nu neapărat unică, ci mai degrabă una ce vă va pregăti pentru viitorul apropiat, când veți termina facultatea și veți pleca de acasă urmându-vă instinctul, oportunitățile și/sau visele. Înămați-vă cu multă răbdare și să nu vă surprindă când apar lucruri neașteptate, chiar dacă aveți totul plănuit perfect.